

“Tôi từng là Hồng vệ binh và đang là nhân công của Hồng vệ binh suốt đời. Đó là lũ con tôi, cháu tôi hôm nay”.

Lời giới thiệu của Nguyễn Huệ Chi:

Kiểm trúc sự Trần Thanh Vân là người có đến 55 năm "duyên nợ" với Trung Quốc. Không ngờ chị lại có quê ngoại và là quê nội của tôi và trải xui đét khi nếm thử nào mà ngày đầu kháng chiến toàn quốc, riêng bước lên ATK còn mẹ con cô bé Vân lại dấn đầu nhau chực tuýt với Địch Thôn Hà Tĩnh để hòng ng cái không khí "gỗ rừng nước trong" thì mẹ ng nhúng năm đầu và rồi c lỵ tại hà vào mấy năm sau đó, khi Cách mạng đến đét đét 5, đét cuội cùng và cũng là sai lầm kinh hoàng nhất, n ra đây. Cô bé Vân nh h n tôi ít nhất cũng đến 5 tuổi và đến c b v i vấ tr v đ a ra Việt Bắc ngay nên không thể biết gì thêm về nh ng chuy n "long trời l đất" nh tôi, nh ng cũng đã k p ch ng ki n c nh ông ngoại là m t th y lang hi n lành có uy tín trong vùng và ng i m , t t u i c n r t tr ã bi n thành ti u th Hà Nội nên khi tr v l i quê cha là t t t lo kêu g i ch em thành l p t may áo rét cho binh sĩ, c hai ng i, ông và m đ u b đ a ra đ u tr ng. Nh ng l n v n trong đ u v b n tay can thi p c a đ i quân do Bác Mao phái sang giúp chúng ta, gây ra ch t chóc và làm tanh bành đ t n c, b t đ u d y lên trong ch t nh ng ngày y.

Ch Vân cũng có c nh ng tr i nghi m v nh ng ngày tháng "h u ngh Việt Trung Xô" (tuy ch nh nh m đi n ra sau Cách Ru ng Đ t, k th c nó b t đ u tr c c n bão y khá lâu và kéo dài mãi đến sau này) mà v ph n tôi, không b nh ng cu c đ i liên hoan nh y múa "x n la x n" r n rã - b t k n i đầu ta sinh ho t - mê ho c, nh ng thú th c, m t ít bài hát thu y c n quy n rũ tôi đến nay v cái giai đ i u du đ ng c a chúng, nh t là v cái s c thôi thúc tu i tr đ m vào gi c m chi n đ u cho m t th gi i đ i đ ng: "Ai nghe chẳng ti ng kèn trên Leningrade / Ai nghe chẳng ti ng hát gi a Trung Hoa / Hà Nội i ngày chi n th ng không xa và / Khi lúa đ m hoa c / Ti n quân ta v Th đ đ / Ai nghe chẳng xích xi ng đang tung n i n i / Và ngày mai khi súng l ng n i chi n tr ng / Là lúc ta lên đ ng đ p tan sóng Thái Bình D ng...".

Ch Thanh Vân may m n h n tôi đến c sang Th ng H i theo h c ngành ki n trúc t 1960 đến 1966, t n m t nhìn th y b c tranh náo lo n c a Đ i cách m ng văn hóa Trung Quốc làm cho hàng m y trăm tri u con ng i tr nên hung hăng điên đ i. Còn chúng tôi, vào Đ i h c T ng h p Hà Nội t 1956, chúng tôi cũng đã nh n đ c ti ng đ i c a phong trào Đ i ti n v t t Trung Quốc đ i đ n, đã cùng nhau đi thu th p ch o gang và đ s t ph li u đ chu n b m lò luy n thép trong tr ng, may mà c H ã k p có ý ki n đ nh ng chuy n đó không x y ra i Việt Nam.

Trong khóa học Ngã văn đầu tiên sau hòa bình của mình, bên cạnh các chuyên gia Liên Xô, chúng tôi lại cũng có may mắn được học với những chuyên gia lại là các văn học của điến Trung Quốc như GS Trần Ngọc Trừng, Thuần, từ Địch học Bức Kinh của sang, tính tình thót đôn hậu, và a uyên thâm và a vĩ đại, có thể với mình học a th Lý Bạch, Đỗ Phủ, Bạch Cư Dị bằng phần ngay trên bảng. Và theo các bạn cùng khóa của tôi sau ngày tốt nghiệp ít năm được chọn sang làm tu nghiệp sinh ở Trung Quốc khi đi, thì trong Địch cách mạng văn hóa Trung Quốc, một đêm kia, thầy Trần Ngọc Trừng, Thuần đã đánh bạo lên mở một ký túc xá của đoàn học sinh Việt Nam gốc của rất gọn, đưa ra 2 lá thư, với những người trong nước một, như học trò cũ chuyên giúp ông và nước, như xin với "bên nhà" cho được sang lánh nạn ở Việt Nam. Tôi thay thế gọi với mà không có hai âm khi nào thầy mong được một, rồi chuyên gì xảy ra đã xảy ra: khoong vài tuần sau cái đêm liêu mang được gốc của các học trò Việt Nam, thầy đã biến một tấm đường, đến nay không ai biết ở đâu...

Phần thì hai của bài viết của KTS Trần Thanh Vân là một kiến giải có tính chất d báo và vì áp dụng lý thuyết phong thủy để nhìn xem hình thế của một trái đất như một sợi dây liên thông vô hình không đứt, trong đó Việt Nam là một điểm như n quan trọng. Tôi không dám bình bình vào những điều huyền vi này, bởi phong thủy là một môn học đòi hỏi phải có sự kết hợp xét đoán nhu cầu một, tình thế, và những gì đã hiện hình trên thế núi, hình sông mạch đất, và cần những gì thu được phạm vi tâm linh cho cho a hiện rõ. Tôi tuy nhiên không biết một chút sự đường và cái học huyền ảo kia trong khi cho đã có đến 19 năm đào sâu vào nó. Bởi vậy, chỉ xin được giải thích với bạn được kiến giải của cho như những gì thuyết không cho hợp đến và khả năng liên tưởng sâu xa mà phía sau nó còn là một lại cần báo nghiêm khốc với những ai có quyên, có tiền, có đất, cho duy không có trái tim hoặc trái tim đã bị chia ra nhu cầu phần, phần lại như một buồm phải dâng cho khác, vì thế một mà to mà không hề nhìn thấy mà hiện hình a đang rình rập từ phía đi với giải đất cong cong hình chữ S ruốt suốt của 85 triệu con dân Việt. Và đây là lại cần báo của cho: hãy kết hợp thì và thế lại đi những ai đang mê muội trong tiền và quyên, vì bàn chân lũ cáo ranh mãnh đã mòn men đất lên một vài trong các tụ huyết của đất nước.

Nguyễn Huệ Chi

KHÔNG THÌ KHÔNG NÓI

PHẦN I

TÔI BIẾT GÌ VỀ TRUNG QUỐC?

Lâu nay mọi người vẫn nghĩ rằng tôi là một Kiến trúc sư chuyên quan có hiểu biết ít về phong thủy Thăng Long, đâu cũng là chuyên bình thường, cho nên những vấn đề liên quan đến phong thủy của Kinh đô Thăng Long xưa và Hà Nội mới rằng ngày nay thì hay hay hay tôi, ngoài ra tôi không biết điều gì khác. Tôi cũng từng nghĩ như vậy, nên không muốn chen vào những lĩnh vực này của mà tôi không thông thạo như kinh tế, xã hội, để biết là các vấn đề an ninh, chính trị và thời sự quốc tế!

Cách đây vài tháng, khi xây dựng chương trình mục tiêu địa linh của Chương trình văn hóa 1000 năm Thăng Long, một nhóm nghiên cứu của Ban khoa giáo Đài truyền hình trung ương đến gặp tôi để lấy tài liệu về Địa mạch và Hệ thống Thăng Long. Giới thiệu câu chuyện, hỏi tôi “Chương trình nghiên cứu về tài này lâu chưa?” Tôi lặng lẽ giây lát, rồi trả lời họ: “Khoa học chương đã 55 năm”

– “Cái gì? 55 năm?”

– “Vâng! từ ngày còn là con bé con”.

Thế rồi tôi kể cho họ nghe những câu chuyện khi tôi phải chương kiến, phải tìm hiểu từ ngày tôi còn nhỏ. Vào đời học, tôi làm đề thi Bách khoa vô tuyến điện học Tổng hợp Lý toán, những bài phân công theo ngành Kiến trúc. Sau này, tôi học

phong thủy cho biệt thự hành nghề kiến trúc sư, càng ngày tôi càng ý thức được đó là cái nghề phải đi ngược lại công lý. Vâng, đúng là nghề phải đi ngược lại để tôi vào tình huống liên tiếp phải va chạm với những sự thật và tôi không thể không theo đuổi đến cùng sự thật đó. Xin nhắc lại rằng kiến trúc công của tôi bắt nguồn từ những sự thật, từ những điếu mánh thế này tai nghe, không phải là lý thuyết.

Sự thật và triết lý nghề

Tôi xin mở đầu câu chuyện nghiêm túc này bằng một “quan hệ” của tôi với vấn đề Trung Quốc mà tôi sắp kể ra, đó là lý do thôi thúc tôi phải đi sâu tìm hiểu bên cạnh công việc quan hệ hữu nghị Việt Nam – Trung Hoa này. Có thể có những nhà nghiên cứu chuyên môn lâu năm có cách nhìn khác và chia công nhận những điếu tôi sắp nói, nhưng với trách nhiệm của một công dân, một người con đất Việt, tôi nhận là một nhân chứng có thể khẳng định rằng ít ai có thể hiểu “hiếu” Trung Quốc hơn tôi. Cho nên, dù đã có thể gian dài tôi tránh nhắc tới những chuyện đó, nhưng càng tránh tôi càng thấy phải nói ra hôm nay để mọi người cùng biết.

Đúng vậy, tôi không chắc rằng có khoảng 5 năm du học ở Thượng Hải, cái thời mà tôi nghe hay hát “Việt Nam – Trung Hoa

núi liền núi, sông liền sông / Chung một dải Biển Đông, thắm tình hữu nghị ...”; trộm nghĩ đó tôi đã có hai kỷ niệm sâu đậm và rất hãi hùng liên quan đến Trung Quốc.

Kỷ niệm thứ nhất: Cuộc cách mạng đất năm 1953

Ngày ấy tôi còn nhỏ lắm. Vùng quê ngoại tôi ở tỉnh Hà Tĩnh, nên chúng tôi theo mẹ tôi về đã hết yên ổn của vùng quê do thời kháng chiến và bắt đầu chú ý đến máy bay bên phía. Nhưng, cuộc “bên phía” tàn khốc hơn là chính là những cuộc đấu tranh và Việt gian phản động trong môi trường xã hội Hà Tĩnh lúc bấy giờ. Ông ngoại tôi là một thợ thủ công Đông y giỏi có tiếng, chuyên nghề xem mạch bệnh và ông tôi đã có sự nghiệp nổi tiếng nên được dân trong vùng nể trọng gọi bằng thày. Tôi bắt đầu học chữ có nghĩa, những mùa nào thức ăn, trong nhà ông ngoại tôi không bao giờ thiếu của ngon vật lạ do gia đình bận nhân mạng đến tận cuối mùa hè rồi lại đầu mùa, cần đồ xanh, thúng gạo nếp, khoai lang, nếp chuối chín, có khi còn có con gà sống thiến hay chích thuốc... Nhà chúng tôi có hơn một mẫu ruộng, ông ngoại tôi giao hẳn cho mấy người bà con trong họ trông coi và không thu tô, nhưng trong CCRĐ ông tôi vẫn bắt quy là địa chủ, mà là địa chủ công nông hào.

Mẹ tôi nguyên gốc là cô gái làng dệt lụa Tùng Lĩnh ở tỉnh Hà,

đã theo ông ngoại ra sinh sống ở Hà Nội khi mới năm và có cửa hàng bán tơ lụa ở Hà Nội. Đêm toàn quốc kháng chiến 19/12/1946, mẹ tôi đã bỏ tôi ở nhà cửa và tài sản, đưa chúng tôi lên cửa võng ở Thôn Hà Tĩnh, vốn đang nuôi nấng thanh niên bỏ nghề dệt lụa, xây dựng mặt trận mới là xe sợi, nhuộm sợi và đan áo rét cho bộ đội. Công việc làm việc đó, mẹ tôi vừa nuôi sống cho gia đình và bản thân, vừa đóng góp tích cực cho kháng chiến. Tôi còn nhớ bài hát “Áo mùa đông” của nhạc sĩ Đỗ Nhuận sáng tác vào những ngày đó: “Gió bắc heo may / xào xạc rung cây lá lá bay / mùa đông bao ngói đỏ đan áo...” chính là nói về công việc của mẹ tôi và các chị, các cô trong Hội phụ nữ kháng chiến cứu quốc. Vào những ngày đó, ở vùng quê nghèo nàn Thanh Nghệ Tĩnh làm gì có len để đan áo, sáng kiến xe sợi bông, nhuộm sợi thành các màu xanh, màu nâu, màu cửa ải để đan thành áo gửi ra chiến trường, đã được ca ngợi như mặt trận công lao.

Những trong CCRĐ thì công cũng thành tựu, có mặt ngay ở bản thân tôi như của mẹ tôi là Bí thư chi bộ xã đã treo cổ tử tù vì truy bắt quá, lập tức mẹ tôi bắt gán tôi là trùm Quốc dân đảng đã giết ông Bí thư đó để bắt đầu mọi hoạt động gián điệp và mẹ tôi liên tục lôi ra đầu tù. Cay đắng hơn cả là ngay ở quê nhà cách bờ biển không xa để lên đầu tù mẹ tôi hằng nhớ tới là mặt bà bản cũng từng có tử thành phố và đã được mẹ tôi đưa vào đan áo binh sĩ.

Cha tôi đang ở vùng ATK của địa phương khu Việt Bắc nghe tin đó thì hoảng hốt, vội vào Hà Tĩnh đón chị em tôi lên Việt Bắc để lánh nạn. Vừa đặt chân đến Chợ Chu – Đèo Nhông Hóa – Thái Nguyên thì tôi đã nghe câu chuyện về vợ và chồng bà Nguyễn Thị Năm ở thôn Đông Bắc huyện Đông Thọ. Một vợ chồng oan nghiệt đến nỗi một người phải tự tử có công lớn mà đến nay mới người còn lại.

Trong các xóm nhỏ của Việt Bắc hồi đó, người ta bàn tán về hoạt động của các chuyên gia Trung Quốc sang giúp ta kinh nghiệm phát động quần chúng đấu tranh giành tự do và đòi ruộng đất chia cho dân cày mà Việt Bắc và vùng tiếp giáp Liên khu 4 đã chọn làm điển hình.

Sau này, khi ông ngoảnh lại tôi đã mất rồi, để gia đình có dịp gặp nhau ôn lại chuyện cũ, mới người đi đầu báo nhau hãy nén lòng quên nỗi đau buồn đó đi.

Kiểm nghiệm thứ hai: Trại phốt

Chị họ Hoàng mang về chuyện báo chị chém giết lẫn nhau trong CCRĐ, thì chúng tôi đã ném vào “Trận đấu bất quá” của

tháng hai nghìn Việt – Trung – Xô.

Liên Xô thì tôi đến đầu tiên đầu xa xôi lắm, nhưng Trung Quốc thì ngay bên cạnh. Suốt ngày họ gặp nhau ngoài đường dù chưa quen biết là họ mời ta cũng mời nếm tay nhau hát múa rồi rần rần. Hòa bình lập lại, Chính phủ Việt tiếp quản Thủ đô, thì trên đường phố Hà Nội cũng xuất hiện rất nhiều chuyên gia Trung Quốc. Còn như tôi như tôi dạo quanh nhìn ra họ vì cái áo kiêu u Tôn Trung Sơn rồi ngùng thình dài đến gần đến gần, cái quần xanh công nhân cũng rồi ngùng thình và cái mũ lưỡi trai bằng vải cũng màu xanh như vậy. Tòa dinh thự hoành tráng của Hoàng Trung Phu trước cửa Vườn hoa Canh nông và các biệt thự kiểu tây trên phố Hoàng Diệu và phố Khúc Hồ trở thành Đồi sắt quán và khu dành riêng của người Trung Quốc. Mọi buổi sáng sớm họ đến kín nếm Vườn hoa Canh nông tập thể dục và hô “l, l, xan, x” vang khu phố Cột Cờ.

Ngày đó gia đình tôi gặp các Đồi sắt quán. Là con bé mới học đến lớp 2, tôi không thể hiểu nên như thế chuyên đã xảy ra, nhưng tôi có thói quen ghi nhật ký. Đến tận bây giờ tôi vẫn còn giữ được những trang nhật ký trước thời gian mà khi niềm vui lập mất tình ngày 1/1/1955 nhân dân Thủ đô chào đón TW Đảng và Chính phủ tại Việt Bắc trở về, đến biệt thự trong cuộc họp kỷ niệm, tôi có ghi lại khi niềm vui mất ngẫm con gái Trung Quốc tên là Khương Nãi Tu, cho ta được tôi trồng hoa và trồng khăn quàng đỏ trong buổi chiêu đãi Đoàn văn công T. T. Cáp Nhĩ do Ch

Tách UBND thành phố Trán Duy Háng tách cát i Cung thiáu nhi Hà Nái tái hôm 10/9/1955 và cá câu chuyán chiáu hôm sau, ngày 11/9/1955, chá Văn công Kháng Nãi Tuá bách t trong cán lác Há Tây, khi chá ta đang đóng vai Sen Chúa trong điáu Múa Hoa Sen, trên chiác sân kháu ghép tám cánh Đám Trá – Phá Tây Há.

Kháng Nãi Tuá chát, mang theo chiác khăn quàng đá do tôi táng. Cùng chát trong tai nán đó còn có nghá sĩ thái sáo Phùng Tá Tán và hai ngáoi náa. Mácáa há mai táng á nghĩa trang Bát Bát huyán Ba Vì.

Sau cán lác kháng khiáp đó, tôi hay rái vào tâm tráng ngán ngá vì luyán tiác chiác khăn quàng đá thì ít mà vì sá hãi nhá thá tôi có liên can tái cán lác làm lát úp ba chiác thuyán và hái chát cô nghá sĩ múa thì nhiáu, nên tôi hay đi lang thang nghe ngóng chuyán ngáoi lán. Rát nhiáu câu chuyán nhá to đáp vào tai tôi vá mát âm máu yám huyát Há Tây nháng bát thành và nháng ngáoi tham gia vào âm máu đó đã bá Trái phát. Ngày đó Trung Quác và Viát Nam thân nhau lám, nên ngáoi ta chá dám xám xỉ náa kín náa há và mát cô bé con nhá tôi không sao hiáu nái thá tình háu nghá quái gá gì mà “ngáoi bán lán thân thiát” lái tìm mái cách làm hái “đáa em tái nghiáp” váa thoát khái chián tranh cháng Pháp và đang rái vào cuác chián tranh cháng Má? Máy chác năm sau, đá giái táa tâm lý cho tôi quanh chuyán chiác khăn quàng đá, nhà ngoái cám Phan Oanh làng Xuân

Đến nay tôi mới bắt đầu bài thơ dài, trong đó có mấy câu: “Tâm con trẻ hồn nhiên không xu / Dẫu nhà Trĩ ai thơ u đố c đâu / Mất đời khăn đào kẻ mất cái cò u / Đố hồn thơ m n c sâu / Bà là nh p c u gì yên non n c...”.

Du học ở Trung Quốc

Tuổi trẻ hồn nhiên với nhu cầu ham thích đã có lúc cuốn hút tôi, khiến tôi tạm quên đi cảm giác hoang mang lạ lẫm hãi hùng.

Năm 1960 tôi tạm nghỉ phép thông trung học, đến các miền thi đấu thể thao, tôi đến các câu lạc bộ ngoại ngữ để sang Trung Quốc theo học ngành kiến trúc. Niềm háo hức khiến tôi và các bạn cùng lứa sung sướng trong cơn mê mẩn “ăn cơm Bác Mao”, đến chăm sóc dế yêu dân cày, lúc ốm đau đến bệnh viện như những món ăn theo ý thích rồi mang đến phòng riêng phục vụ tình.

Những năm tháng đó, mọi sinh hoạt vật chất và tinh thần của chúng tôi đều được chăm sóc đến tận cùng. Học Kiến trúc thì đến các học viện thiết kế trong 3 năm đầu, học kỳ nào chúng tôi cũng được thầy giáo là một họa sĩ danh tiếng dẫn đi vẽ dã ngoại ở các khu danh lam thắng cảnh cách Thành phố Hồ Chí Minh hàng trăm cây

số, như các thành phố Hàng Châu, Vô Tích, Tô Châu và nhiều nơi khác. Ông họ là già hai bàn tay lấm lem như nhem nhuốc tình hình đang diễn ra chúng tôi cầm bút lông chấm phá các màu xanh đỏ, còn vợ ông thì đi theo chăm sóc chúng và còn mình ngồi nhàn nhàn trái lê trái táo bên dưới góc vườn chia cho đám học trò chúng tôi. Ngoài ra, như ngày nay trong trường chúng tôi luôn luôn có học sinh đi hái hoa quả, riêng tôi vì ham thích âm nhạc nên còn có chiếc ghế chìa khóa mặt căn phòng có chiếc Piano sang trọng để tôi luyện tập. Đó là những thú mà khi ở nhà với cha mẹ, tôi chưa bao giờ dám mơ tới.

Chưa bao giờ tôi đặt cho mình câu hỏi: “Có phải họ đang vui béo chúng tôi đây sau này với những chúng tôi sẽ trở thành một gì không cho họ gieo mầm bành trướng phá hoại để những mình hay không?” Chưa bao giờ tôi hỏi như thế cả, nhưng trong lòng không thể không nghĩ đến những thế lực vô cùng. Tôi biết Trung Quốc ngày đó còn nghèo lắm, các bạn sinh viên Trung Quốc phải ăn cháo chen chúc trong những căn phòng chật chội cả ký túc xá, bữa cơm của họ chỉ có chiếc bánh bao không nhân, một bát cháo hoa loãng và vài miếng ca-la-thứ.

Ngay cả tôi và các bạn gái người Sài Gòn tập kết thì được hai cô bạn người Thái cùng họ là cùng trong một ngôi nhà dành riêng cho giáo viên và trợ giảng. Đó là một tòa nhà 2 tầng có nhiều phòng, chúng tôi ở tầng hai cùng các giáo viên nữ, còn tầng một dành cho giáo viên nam. Đã là giáo viên và trợ giảng

đi học, nhưng học còn rất trẻ và đầu chưa có gia đình riêng. Tôi hay lui tới thăm nom học và ái ngại thấy học sinh rất đam mê. Hóa ra học phải nhận ăn nhận mồi để nuôi chúng tôi. Tôi phát hiện biết có một thầy giáo bỏ bê nh gan và tiêu dùng rất cần bĩu dùng nhưng tiêu chuần tem phiếu không được cung cấp, thầy luôn luôn bỏ ngỏ t xu, thầy vậy tôi hay đi mua thêm các thức ăn mang đến biếu thầy. Chúng tôi trở thành người thân của các thầy cô giáo. Có những buổi chiều ngày thứ 7, khi 2 cô bạn Thầy giáo H đã về nhà, tôi và bạn Sài Gòn xuống ghé đá trên vườn hoa ngắm hóng gió, thì các thầy cô giáo lần la đến bên chúng tôi, học tâm sự, chuyện trò và cho chúng tôi biết rất nhiều chuyện bí mật trong trường và trong xã hội, tôi có cảm giác như đến nước này sắp có đổi mới.

Rồi đến lúc đến thời điểm, cách mạng văn hóa nở rộ, đi đa số học sinh trung học và sinh viên đều bỏ học, xuống đường tham gia Húng và binh. Chúng tôi phải chờ đợi khi cần như suốt ngày Húng và binh đi phá phách, hò hét, rách quần áo, cắt tóc ngắn qua đường và báo chí to xuất hiện khắp mọi nơi. Thế thì học sinh là chính một chúng tôi được chọn khi các Giáo sư trong trường đã từng giảng dạy chúng tôi tình, bạn làm học ngay trong sân trường bằng cách phải đeo các biếu học bằng giấy báo dán trên lưng học để học sinh chỉ có mũ có chóp nhận, ghi nhận dòng chữ t c tũ.

Là một đứa con gái xuất thân trong một gia đình có nền giáo

đến truy cập trên mạng. Vì tôi Nam, tôi không sao chấp nhận nếu tôi tri thức lý cách mạng cho phép học trò được tiếp xúc, hành động và sản xuất thực tiễn. Nhưng thực tế mà nói thì Trung Hoa có truyền thống văn hóa lâu đời, hội phong kiến mà nói thì, nhưng rất nặng nề và rất có kỷ cương đã hoàn toàn sụp đổ trong tôi. Đây là lý do và cũng là lý do duy nhất tôi phải chấp nhận kiến thức vô đạo và bất nhân đáng sợ đó. Rất lâu về sau tôi vẫn không thể hàn gắn được vết thối nát như những nhát chém trong tim mình, và hình ảnh những Giáo sư đáng kính của chúng tôi bắt đầu hành động lên bắt xuống ruồng bỏ chính những người bạn sinh viên đã từng học tập ca hát bên chúng tôi. Trong số đó, tôi biết, có người không muốn hành xử tệ nạn như vậy, nhưng nếu họ đi ngược lại lối phong trào chung, thì chính họ bắt đầu ra đời.

Chúng tôi rất sợ bị liên lụy nên nhìn nhau thăm thẳm: “Họ đang cần xé nhau, đến bao giờ thì học của mình đây?”

Đó là giữa năm 1966, đúng lúc chúng tôi làm xong đề án tốt nghiệp, trở về học tập nhưng không hoạt động, chúng tôi không được báo về luận án tốt nghiệp mà chỉ được cấp bằng có đóng dấu nhưng không có chữ ký. Chúng tôi khăn gói về quê và rút về quê. Tất cả bạn học và thầy giáo đã bắt đầu đi ra khỏi trường, một số đi lao động quần thúc ở vùng nông thôn nào đó, một số khá đông đang là Hồng vệ binh ngày ngày đi đập phá hò hét hoặc bắt đầu ai đó. Cũng trong thời gian đó, ngôi trường

đồng c x p lo i nh t nhì Trung Quốc, do ng i Đ c thành l p đã g n 100 năm tr nên hoang v ng bu n th m đ n l nh s ng l ng. Giáo s n i ti ng Lý Đ c Hóa, ng i t ng đ c nhi u gi i th ng Qu c t và bà v Bác sĩ ng i Đ c c a ông không bi t đã trôi d t đi đâu? Lúc chúng tôi lên xe đ ra ga v n c, ch có m y ông bà c p d ng t ng chăm sóc b a c m hàng ngày l ng l g t đ u đ a ti n chúng tôi, m t h r m r m l .

Đ n lúc đó thì tình c m trong tôi hoàn toàn m t ph ng h ng và tôi th c s hi u r ng ng i dân lao đ ng Trung Quốc r t t t, gi i trí th c Trung Quốc cũng th t t t, các b n h c c a tôi cũng t t l m. Nh ng các nhà c m quy n? Tôi không sao hi u n i các nhà c m quy n và th “tình h u ngh ” mà su t ngày h ra r trên đài phát thanh và trên báo chí. Tôi r t mu n tìm hi u xem cái gì là đ ng l c thúc đ y h ? Nh ng đi u đó n m ngoài kh năng c a tôi.

Chúng tôi r i Th ng H i bu n bã và v i vàng nh ma đu i.

Th i k đã tr ng thành

Chúng tôi v đ n nhà đ ng vào lúc máy bay M đang đánh phá

Lúc này đã đến lần đầu có nhúng chính kiến của riêng mình, nhúng tôi không thể nói ra với ai. Tôi ở cùng nhà với một chủ tịch nghiệp vụ thành phố Kiev và, chúng tôi quý nhau và luôn giúp đỡ nhau, còn “Liên Xô xét lại” và “Trung Quốc giáo điều” thì mặc kệ, miễn là họ vẫn đang giúp ta nhúng chiếc máy bay Mic

bay trên bầu trời và những phong cách không thể không đối.
Dù sao, 5 năm ở Thành phố Hồ Chí Minh cũng đủ để cho tôi hiểu về những điều kỳ lạ của đất nước này, tôi cảm thấy lý giải rằng sự cố đã xảy ra là do sự quá đà của một nhóm người hãnh tiến nào đó. Khoảng 10 năm tiếp theo, không thể liên lạc được với bạn học cũ, những tôi theo dõi và nuôi trong lòng chút hy vọng để thay đổi một đất nước đã nuôi tôi ăn học thi sinh viên, ở đó tôi từng có những thầy giáo và bạn học thân thiết. Khi nghe tin ông Đặng Tiểu Bình được phục chức, tôi những tình hình sẽ khá hơn, những tôi chấp nhận rằng thì lẽ ra xảy ra cuộc tấn công biên giới đầu năm 1979 do ông Đặng Tiểu Bình chủ huy để “Cho Việt Nam một bài học”. Không thể có thể, mười năm sau để thấy cuộc tàn sát đẫm máu nơi biên giới của Sơn Kiên Thiên An Môn cũng do Đặng Tiểu Bình chủ huy, tôi thấy sự thất vọng và hiểu rằng những người cộng đồng nhà nước Trung Quốc thì ai cũng vậy, họ chống nhau, phá nhau chỉ vì tranh chấp quyền lực và càng lúc rõ thói quen quyên, tàn bạo khi ở Trung Quốc của họ mà thôi.

Trung Quốc hôm nay?

Sau 60 năm thành lập nước CHND Trung Hoa, chúng tôi tìm hiểu về thì ai cũng biết Trung Quốc đã thay đổi rất nhiều và rất đáng kinh ngạc. Tuy vậy, khi tôi trở lại thăm trường cũ, thăm thầy giáo và thăm bạn học cũ, thì tôi hiểu: ngoài bề mặt hào nhoáng đầy khí thế của một Trung Quốc đổi mới và phát triển mà họ đang ra sức

quốc gia bá, vẫn còn có mặt Trung Quốc khác rất âm thầm, u ẩn và đau đớn của thế giới trí thức và những người dân lao động thiến trên khắp nước Trung Hoa đã từng bị chà đạp, bị sỉ nhục và chèn ép như cây trong nhà thép qua. Thế giới này không ít đâu, còn sẽ có thể đến hàng trăm triệu hoặc hơn và đang sống trên khắp miền của đất nước này. Chính quyền hiện tại đang áp đảo họ, khiến họ phải câm lặng, những chính quyền không thể thu phục được lòng họ và họ sẽ bùng lên bất cứ lúc nào.

Đến Tháng 09 H0i, tôi thấy Tháng 09 H0i thay đổi rất nhiều. Những khi tôi về thăm trường cũ, đến thăm thầy cô giáo cũ vẫn đang sống trong “Đường Tâm thân” bên cạnh trường và thăm nhà riêng mới vài bên hồ cũ, tôi thấy mặt cuộc sống khác hẳn. Họ rất nghèo nàn và thật khốn khổ. Có bên và gặp tôi, liên tục hai vai tôi và khóc nức nở. Đây không phải vì họ cảm động, vì mừng vui họ gặp sau nhiều năm xa cách. Họ khóc vì gặp lại chúng tôi là gặp lại nhân chứng của một thế kỷ nhục nhã và đáng xấu hổ. Tôi đã cảm thấy tình cảm đó khi tôi xem bộ phim truyện “Nghịp chương” nói về những éo le và mặt mặt đeo đường suốt đời lớp thanh niên trí thức Tháng 09 H0i, trong đó có rất nhiều người mà tôi từng là bên tôi. “Nghịp chương” là cái giá rất đắt mà những người cảm động đất nước này đã gây ra cho bao gia đình trí thức đời đời lúc họ phải trả. Mặt người bên tôi nói với tôi: “Tôi từng là H0ng vệ binh và đang là nạn nhân của H0ng vệ binh suốt đời. Đó là lũ con tôi, cháu tôi hôm nay”.

Có trong tay cuốn điếu cày và số điếu thuốc của bạn cũ không phải, chúng tôi đã dành ra gần 2 tháng đi thăm bạn và đi quan sát sự thay đổi của nước Trung Hoa. Nhưng khi ở Trung Quốc hôm nay, ngoài những người rất cảm lòng, rất đau khổ như tôi vừa nói, còn có người Trung Quốc thì ba đang vừa là chủ nhà vừa là gánh nặng uy hiếp Nhà nước Trung quốc: Bạn này đông lắm. Đó là lũ lưu manh mạnh mẽ vì giàu có vì tiền. Đáng tiếc, các vị trong chính quyền Nhà nước Trung Hoa đã từng có thói quen dùng bạn lưu manh này làm “chủ nhà” để đi phó với các lực lượng thù địch, nhưng khi không còn nhà hoặc không sẵn lòng chia thì họ tiêu diệt “chủ nhà” đó đi.

Tôi nhớ lại ngày chúng tôi chuyển bạn vào nước năm 1966, bà Giang Thanh nổi lên oai phong y như Võ Tịch Thiên ngày xưa, còn bà có 3 kẻ thân cận là Võ Hồng Hồng Văn, Diêu Văn Nguyên và Trần Xuân Kiêu, tạo thành một “Bộ tứ” đi đầu khi nổi dậy chống lại dân. Nhưng thời nay còn có rất nhiều người cao thủ hơn bè lũ bạn tên tuổi đó. Thời nay có các băng đảng lưu manh kết hợp với công an và chính quyền hình thành hệ thống Mafia không phải nói. Số kiện kiện phá Mafia thành phố Trùng Khánh vừa qua là một thí dụ. Không thể tin được trong một đô thị hiện đại của một quốc gia hùng mạnh mà bạn lưu manh còn được bắt trong một đợt đã lên đến ngót 2000 tên, trong số đó có cả Giám đốc Sở Tư pháp và nhiều sĩ quan công an.

Cuối cùng, có thể quan sát “Trung Quốc hùng cường hôm nay” bằng cách quan sát những người Trung Quốc đang xuất hiện ở Việt Nam ngày càng nhiều với vai trò lao động chui. Những người này có thể đói khát quá hoặc vì đã là tội phạm bị giam cầm lâu quá, nay được đưa sang đây để sống cuộc đời phá phách, trộm cắp, lừa đảo và để tìm cách lấy vợ sinh con và sống là công nhân ở vùng nông thôn cho các cuộc tấn công của quân chính quy sau này.

Lũ người này có đáng sợ không? Làm cách nào để dẹp chúng? Thiệt nghĩ mọi người đều hiểu.

PHẦN II

TÔI HIỂU GÌ VỀ TRUNG QUỐC?

Sau khi đã biết quá rõ mặt trái tiêu truyền kiếp của nhà cầm quyền Trung Hoa suốt mấy ngàn năm là trăn áp nô lệ bần, tranh chấp quyền lực và chiếm bòn đoạt cướp bóc của ta, tôi quyết định xin vào học từ năm 1992 với nhiều lý do riêng, mặt lý

do trong đó là mu&#n t&#p trung th&#i gian vào nghiên c&#u các lý thuy&#t v&# phong th&#y đ&#a m&#ch, th&# lý thuy&#t mà t&# năm 1955 tôi đã “không may” b&# t&#n m&#t ch&#ng ki&#n.

Chúng ta ph&#i cảm &#n các nhà truy&#n giáo Ph&#&ng Tây, đ&#c bi&#t là các giáo sĩ B&# Đào Nha có công đ&#u v&# vi&#c s&# d&#ng ch&# g&#c La-tinh đ&# phiên âm ti&#ng Vi&#t trong vi&#c truy&#n đ&#o vào n&#&c ta &# th&# k&# XVI-XVII nh&# Francisco de Pina, đ&#n ng&#&i biên so&#n cu&#n t&# đ&#n Vi&#t-B&#-La đ&#u tiên là Alexandre de Rhodes (1651) và nh&#t là ng&#&i có công hoàn ch&#nh ch&# qu&#c ng&#& th&# k&# XIX đ&# tr&# thành ch&# vi&#t chính th&#ng c&#a n&#&c ta đ&#u th&# k&# XX là Bá Đa L&#c – Pierre Joseph Georges Pigneau de Béhaine. Cảm &#n các v&# Giáo sĩ đã góp ph&#n giúp ta thoát ra kh&#i &#nh h&#&ng c&#a văn hóa nô d&#ch Trung Hoa. Nh&#ng đây cũng là m&#t s&# h&# khi&#n l&#p trí th&#c tr&#&ng thành trong th&# k&# XX đã lãng quên m&#t s&# c&# s&# quan

trở nên cửa khoa học Phụng Đông, trong đó có Phong thủy, Địa mạch và Kinh Dịch.

Sau 17 năm nghề viên cò Bê Xây dựng, tôi đã cù bù lười nhúng lủi hàng mà lập trí thức là tuồng cửa tôi đã mắc phải. Lúc này tôi đã có nhu cầu thời gian để hiểu rõ trong cấu trúc phong thủy địa mạch cửa nhà ta có mặt thế mà nhà cầm quyền Trung Quốc rất thêm muộn. Họ thêm muộn vì họ không có và họ hiểu rằng làm cho được cái đó là họ chiếm được nhà ta và chiếm được nhà ta là họ làm cho được cái thế giới. Tôi nói nhà cầm quyền thêm muộn chứ không phải nhân dân, bởi vì thế giới hiện mang bá quyền, người dân đang thi đấu Trung Quốc không hề được hưởng lợi.

Họ Địa mạch nhà Trung Hoa: Chiếm bánh sandwich

Một đất nước có rừng núi mà các loại đất, đá, núi, sông... chúng xếp thành từng loại như cái bánh sandwich

Núi ở Trung Hoa hình quả chày

Theo phân tích và từng kết hợp thực địa công bố tháng 5/2005 của KTS Lý Thái Sơn, thì đó là một thể liên kết rời rạc của hai Tam đải cận long sông trôi tuột đi bất cứ lúc nào, đó là một nước Trung Hoa có các khu vực Bắc Hoàng Hà, khu vực phía Hoàng Hà và Trường Giang, khu Nam Trường Giang, tạo thành một quả Chày gồm hào một liên và hào hai gãy, hào ba gãy có nghĩa là sứt mẻ, không liên kết, đứt gãy; cũng như khu Đông và khu Tây là hai vệt thực địa, không có mối quan hệ về kinh tế, phong tục tập quán, sắc tộc và có thể tách ra thành 4 hoặc 5 quốc gia để dễ quản lý.

Một khác, ngay cả đến dân tộc Địch Hán cũng là kẻ thù của một quá trình chiến tranh và đồng hóa lẫn nhau, vì người Hán nguyên gốc rất ít, nhưng người ta có chính sách cưỡng chế người dân tộc khác biến thành người Hán, nên họ bị phân diệt và số người Trung Hoa chỉ bao gồm một nửa chiến. Trung Hoa không có hai chữ “ĐỊCH BÀO” và trên đất nước này không có cộng đồng sắc tộc đoàn kết toàn dân. Hiện nay không chỉ Đài Loan là quốc gia độc lập mà Tây Tạng, Tân Cương, Hồng Kông, Ma Cao... đang như các quốc gia bên Bắc Kinh đô hộ. Nếu tách đất ra thì các quốc gia đó sẽ giàu có và trù phú hơn nhiều. Còn Bắc Kinh thì luôn phải dùng biện pháp đàn áp. Họ đàn áp ngay giữa Thiên An Môn năm 1989 và đàn áp dã man các vùng xa xôi như Tây Tạng, Tân Cương trong năm 2008 và 2009.

Tuy vậy, các thế lực cộng quyên Trung Hoa thì thì cả đến nay đều đã nghiên cứu kỹ phong

thực địa mà ch và h ý thức để các rợng có mặt cách văn hóa để các điếm yêu cầu trúc trúc của chiếc bánh sandwich là phải làm cho để rợng kinh mà ch lại h lại đi t để nh Everest cao gần 9000m của dãy Hymalaya qua cao Tây Tạng, qua nguyên Vân Nam, qua để rợng bợng Bắc Bắc Việt Nam, xuyên vờnh Hợ Long rồi đi đến đáy để i dợng sâu nhất thợ giợ i gần 11Km ở vờnh Mindanao Philippin. Đó cũng là mà ch để t để c đảo nợ i t “Cợng Trợ i” để y thiên khí để n “Đợ a Huyợ t” để y của cợ i có để cao chênh nhau ngót 20Km và là để rợng kinh mà ch quan trọng nhất thợ giợ i. Nếu hợ làm cho để c để rợng kinh mà ch này thì không nhợng hợ có gợng kìm xiợ t chợ t chiếc bánh sandwich đó, không cho nó trôi trợ t đi, mà hợ còn có thợ mau chóng làm cho cợ thợ giợ i. Bởi vậy, lúc này hợ đang cợ sợ c “cợng cợ nợ i hợ đã là chợ và chiợ m thêm nợ i hợ chợ a chiợ m để c” để thợ c hiợ n ợợ c nguyợ n bá chợ toàn cợ u.

* Sau hàng ngàn năm vùi nhùi dưới đất, cao nguyên Vân Nam rộng 390.000Km² có 26 dân tộc đến nay đã bỏ hẳn tiếng mẹ đẻ hoàn toàn, người dân tộc Di, dân tộc Choang mỗi ngày mất ít, người Hán đã di cư vào đây trên 20 triệu và thành phố Côn Minh hiện có hơn ba triệu dân ngày nay là thành phố của người Hán (người Hán thật thì ít, người Hán mới bắt đầu hòa thì nhiều).

* Người lùn, khu vực Tây Tạng, nóc nhà của thế giới và là Thủ đô của Đốc Phạt, vốn là một quốc gia độc lập văn minh, đã bị chính thức sáp nhập vào Trung Hoa từ năm 1914 đến nay. Thủ tục hôn nhân và nhậm chức cho một cho một chính phủ, một Nhà nước suốt ngày hô hào “đoàn kết các dân tộc” lại đang đàn áp và hủy diệt người Tây Tạng, đập phá chùa chiền đến mức người đi di cư cho Đốc Phạt và là linh hồn của dân tộc Tạng là Đức Đa Lai Lạt Ma phải đi lưu vong, vì vậy đó đã khiến đến Đốc và các quốc

gia Tây Á không thể làm ngơ và đang ở bên dân tộc Trung. Điều đó cũng có nghĩa là Nhà nước Trung Quốc sẽ không thể dứt bỏ cái họ muông (Tây Trung).

Cung điện Tây Trung Potola

Còn ở Việt Nam chúng ta? Lịch sử bốn ngàn năm của nước ta là lịch sử chinh phục ngoại xâm. “Ngoại xâm” đây là chế độ Phế hưng Bắc, bởi vì Phế hưng Đông, Phế hưng Tây và Phế hưng Nam gần như không có. Hơn hai ngàn năm qua thì chế độ ngoại xâm đã bỏ chế độ danh nghĩa như nhân vật cổ thời như Triệu Đà, Mã Viện, Cao Biền... Bởi thế ta rất cần biết tại sao họ quy phục chế độ nước ta và tại sao họ không thể chiếm nước?

Đã a m ch Vi t Nam: Khúc quan tr ng trong đã a m ch toàn c u

Trong quá trình đã a ki n t o v trái đất, có
nh ng n p g p l n t o ra dãy núi cao đóng vai
trò đã ng kinh m ch tr ng y u xuyên qua nhi u
qu c gia nh ph n trên đã phân tích. Sau Tây
T ng, Vân Nam, thì đã ng b ng B c B n c ta
là ph n r t quan tr ng c a m ch đất này (đ c
Đ i đã a m ch qu c gia). Dãy Hymalaya ch y
vòng vào nh hình con r ng l n, đo n đ n n c
ta là dãy Hoàng Liên Sơn v i đ nh Phan Xi Pan
cao 3143m, đ n Vi t Trì m ch đất l n xu ng,
t a ra và qua sông Đà l i xu t hi n c m Ba Vì
cao 1226m, đi m nh n c a THẮNG LONG NÚI
CH U SÔNG T . Tr c khi Vua Lý Thái T
ch n n i này đ ng Kinh đô Thăng Long thì
ng i Trung Hoa đã dòm ngó vùng đất k bí
này và Cao Bi n t u th ki u t là m t trong
nh ng k t qu tìm ki m công phu nh t. Theo
báo cáo c a Cao Bi n, m t ng i tài gi i g c

Mãn Châu thì vùng đất nhỏ bé này thì hiếm rồi thì nhiều linh khí đất trời và sản sinh ra nhiều hiền tài, ông ta tìm thấy 632 huyện chính, huyện phát đất và 1617 huyện bàng, huyện phát quan, nên mới mới ông ta theo lệnh vua Đường Y Tông yểm phá các bâu huyện đất tiêu diệt hiền tài của nước ta, mới khác ông ta hiểu giá trị của vùng đất này, nên đã xây thành Đại La, mới đất thóc hiền mới ng bá vọng và đã bỏ vua Đường trở lại. Âm mưu yểm huyện Thăng Long chứa bao giặc ngầm trong đất các nhà cầm quyền Trung Hoa và hành động thô bạo ngày 11/9/1955 mà tôi vô tình chứng kiến có làm cho họ thẹn thùng hổn.

Hiện nay họ biết không thể ngang nhiên đổ bộ vào Thủ đô, họ đi vòng vào từ phía Tây qua Lào, qua Campuchia và họ đang chiếm Bauxite Tây nguyên, còn từ Trung tâm Thủ đô, họ đang nắm bàn tay nào phá Thủ đô của ta? Tinh ý, chúng ta sẽ biết.

Đảo a m ch Vi t Nam: Vùng Bi n Đông, y t h u c a Đông Nam Á

Không phải ngẫu nhiên vô cớ mà trên vịnh Bắc Bộ rộng lớn của chúng ta còn có vịnh Hạ Long bao gồm 1969 hòn đảo lớn nhỏ, ngay sát Cửa Ng Vân Đồn lại có vịnh Bái Tử Long, và ngoài khơi xa của Hải Phòng có đảo Bạch Long Vĩ, ngoài ra còn có nhiều đảo có tên liên quan đến Rồng như Hòn Rồng, Long Châu, thôn Cái Rồng..., cái tên Long liên quan đến phần đuôi của con Rồng lớn xòe ra ở đầu bệ rồng Bắc Bộ, đi xuống nối liền Cửa Ng Vân Đồn và kết thúc ở đáy Đồi rồng thu hẹp vịnh Mindanao thu hẹp Philippin. Có lẽ đây cũng chính là cái chốt trọng yếu khi Trung Quốc quy tập tâm xây dựng lực lượng hải quân hùng mạnh và ngang nhiên công bố đảo ng lớn ở bờ chín đảo trên Bi n Đông vào tháng 5/2009, vì phạm trù tiếp đến 5 quốc gia Đông Nam Á và nền an ninh cộng thể giới. Đây là sản phẩm kết quả của chính quyền Quốc dân

Đến tận năm 1947, đi đâu đó cũng cho thấy thế nào cũng vậy, mọi thứ bá quyền của chính quyền nhà nước Trung Quốc không thay đổi. Các nước lúc này không chỉ các nước Việt Nam, Philippines, Brunei, Indonesia và Malaysia ý thức được rằng lòng i bó này vì phạm đến chủ quyền của mình, mà gần như cả thế giới đã nhún ra mọi thứ chỉ một con Rồng lớn nhất thế giới của nhà nước Trung Hoa, bởi vì chỉ một cái đầu của cái y tế này là họ chỉ một đầu của cả Châu Á và một khi chỉ một đầu của Châu Á rồi thì bạn có đi tiếp sẽ ra sao? Thế giới, trong đó có Mỹ, Nhật, Liên Xô và các nước Châu Âu có thể cho họ làm đi đâu đó không ?

Đưa mặt Việt Nam: Cấu trúc Âm Dương hoàn chỉnh

Đến với ông Bức Bức là cái nội dung tiên của Nhà

nhà c Văn Lang, hình ảnh ch S c a Con Rồng đ t nhà c Việt Nam ngày nay đã t o nên một th cân b ng Âm D ng r t hoàn ch nh. Nh s ví von c a nhà th Xuân Di u, thì Đ t nhà c ta nh một con tàu / Mũi thuy n ta đó mũi Cà Mau.

Núi ch u sông t Thăng Long theo hình th Âm D ng.

Đi u đó cho th y t m y ngàn năm tr c cái nôi đ ng B ng B c B đã v ng nh bàn th ch, t th k XVI tr l i đây, khi đ t nhà c đã phát tri n xu ng phía Nam thì con thuy n đ t nhà c đã đ t cách r sóng ra kh i và đi u đó cũng cho th y đã là con thuy n thì các ph n mũi thuy n, thân thuy n và đuôi thuy n không th tách r i nhau. B i v y h n lúc nào h t, chúng ta c n ý th c đ c s s ng còn c a v n m nh đ t nhà c,

đều xác định thái độ và hành động của mình.

LỜI CUỐI BÀI

Đến kết thúc bài viết, tôi muốn quay lại những dòng máu đỏ, rằng tôi không có chút năng khiếu nào trong những vấn đề kinh tế, xã hội và an ninh chính trị, những do nghề nghiệp và do sự phẫn, tôi đã có dịp hiểu rất sâu vào cốt lõi của vấn đề kinh tế và chính trị trong mối quan hệ với Trung Quốc hiện nay. Bởi vậy tôi muốn khuyên tất cả mọi người, nhất là các vị sinh ra sau tôi và chắc chắn có dịp trải nghiệm như tôi, là hãy tận dụng để thoát ra khỏi cõi u mê của sự hoang đường trong mối quan hệ với Trung Quốc. Cha ông ta đã trải qua hàng ngàn năm mới đưa ra được lối dạy bảo và bổn thân tôi phải trải qua hơn 55 năm để chiêm nghiệm và thấm nhuần lối dạy bảo của cha ông.

Tôi biết, lúc này đã có rất nhiều người suy nghĩ
nhất tôi học sâu sắc hơn tôi, nhưng vẫn còn
khá đông người đang lầm lẫm và mơ hồ ng, không ít người còn rất sơ vĩa người bên ngoài vĩ
đại Trung Hoa, tôi không trách họ vì đôi lúc
chính tôi cũng tin họ và nể họ lắm. Nhưng
xin mọi người hãy bình tâm và suy ngẫm xem
cái gì tạo nên sức mạnh của họ và cái gì đang
giật chết sức mạnh đó?

Đông dân là một sức mạnh

Đúng vậy, ngày tôi đang học ở Trường Ng Hộì thì
Trung Quốc mới xây xong cầu Trường Giang,
họ rất tự hào nói rằng, chỉ cần toàn dân Trung
Hoa, mọi người tiết kiệm một cái bánh bao là để
xây một cái cầu Trường Giang. Đó là một việc
làm tốt.

Trong th^đ v^đ n h^đ 2008 ^đ B^đ c Kinh, h^đ xây d^đ ng Sân v^đ n đ^đ ng T^đ Chim đ^đ c đ^đo h^đ t 432 tri^đ u USD, n^đ u chia cho 1,3 t^đ dân thì h^đ ph^đ i c^đ t xén c^đ a m^đ i ng^đ ^đ i 0,32 USD, vi^đ c đ^đó có v^đ cũng v^đ n t^đ t.

Hi^đ n nay h^đ đ^đang làm nhi^đ u vi^đ c ghê g^đ m h^đ n nh^đ xây d^đ ng đ^đ i hàng không m^đ u h^đ m trên Bi^đ n Đông và các căn c^đ h^đ i quân... tôi nghĩ h^đ cũng s^đ làm đ^đ ^đ c đ^đ đ^đ đ^đ a n^đ t chúng ta và các n^đ ^đ c trong vùng.

Mô hình hàng không m^đ u h^đ m ^đ vũ Hán

Có đi^đ u, m^đ t th^đ m h^đ a đông dân mà Nhà n^đ ^đ c không vì dân thì Nhà n^đ ^đ c s^đ kh^đ n đ^đ n. Có ai bi^đ t r^đ ng trên đ^đ t n^đ ^đ c Trung Hoa vĩ đ^đ i đ^đang

có 200 triệu người sống lang thang không nhà cửa và được biết đến bằng đường Mafia ở hầu hết các thành phố lớn như Thẩm Quyển, Thượng Hải, Quảng Châu... đang chia cắt quyền lực của đất nước hay không? Việc tẩy chay này thì thật ngớ ngẩn cũng không cần nghi ngờ và chính là việc của các nhà chiến lược.

Vậy thì mọi người có thể có một kết thúc hay không?